

15 Jan. 1919.

No. 2.

24z Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

De Heere is aan uwe rechterhand, Hij zal Koningen verslaan ten dage zijns
toorns. Hij zal recht doen onder de heidenen: Hij zal het vol doode lichamen
maken; Hij zal verslaan dengene die het hoofd is over een groot land.

Ps. 110 : 5 en 6.

VERKORT VERSLAG VAN DE NEGEN-EN-TACHTIGSTE HALF-JAARLIJSCHE CONFERENTIE, gehouden op 4, 5 en 6 October 1918, te Salt Lake City. (*Vervolg van blz. 7.*)

OUDERLING ORSON F. WHITNEY.

verwees naar 426ste gedenkdag van de ontdekking van Amerika op den 12den van dezen maand, welke door den President der Vereenigde Staten bestemd was als Vrijheids-Leening-dag. Hij zeide, dat hij hierover wenschte te spreken, omdat zoovele dingen aan de ontdekking van Amerika voorafgingen, in betrekking met de vervulling van des Heeren doeleinden. Hij sprak van Columbus, hoe hij westwaarts zeilde en hoe de koene zeevaarder dacht eene kortere route naar Indië gevonden te hebben. De naam, welke Columbus aan de inboorlingen van dit werelddeel gaf, „Indianen”, was geen goede benaming, doch Columbus heeft dit nimmer geweten.

Daarna gaf Ouderling Whitney, aan de hand van het Boek van Mormon, verslag van de ware oorsprong van de vroegere bewoners en las eenige aanhalingen voor uit dit verslag, dat eeuwen lang voordat Columbus westwaarts zeilde, geschreven was en dat de ontdekking van dit land en de oprichting van deze groote natie voorspelde. Terwijl hij las, toonde Ouderling Whitney aan hoe de voorspellingen van Nephi volkomen overeenkwamen met de geschiedenis van dit land sedert de ontdekking door Columbus. Dit land zou een gezegend land zijn, zeide de Profeet Nephi, wanneer de inwoners den Heere dienden. Geen koning zou hier heerschen en allen die tegen Zion (het land van Amerika) zouden strijden, zouden omkomen. Dit alles zou echter afhangen van gehoorzaamheid aan 's Heeren geboden. Ouderling Whitney las uit een geschrift voor over het ontstaan en het verval van volkeren en natiën

in de geschiedenis der wereld. Zal dit ook het geval zijn met Amerika? vroeg hij. De werkelijke roem van Amerika is om daarboven verheven te zijn. De schrijver geloofd dat dit land eene andere bestemming heeft. Nieuwe regeeringsvormen, nieuwe ondervindingen op economisch en sociaal gebied, vrijheid van godsdienst zijn haar deel, maar alleen dan als Amerika haar zending vervult, zal zij kunnen voortbestaan. Zij moet niet alleen nieuwe stoffelijke dingen aan de wereld geven, maar ook iets nieuws op zedelijk en geestelijk gebied, eene zekere macht om te behouden.

Tot zoover de geleerde schrijver, zeide Ouderling Whitney, en hij maakte de opmerking dat de eerstgenoemde zich niet kon inbeelden, dat het 't deel van een Ouderling van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zou zijn om aan te kondigen, dat „iets nieuws” alreeds gekomen was. Amerika heeft hierin aan haar bestemming beantwoordt. Zij heeft de Kerk van Jezus Christus voortgebracht; onder haar beschermende wetten is de kleine steen voortgekomen, welke zonder handen uit de bergen is gehouwen en binnen haar grenzen is het Koninkrijk van God opgericht.

OUDERLING DAVID O. MCKAY.

was de volgende spreker. Hij sprak naar aanleiding van een Engelsch lied, waarin gezegd wordt, dat de volheid der heidenen en de zegeningen Israëls nabij zijn.

Van dezen dag is, meer dan 2000 jaren geleden geprofeteerd, en Ouderling McKay haalde aan, dat Nephi voorspelde hoe in de laatste bedeeing Israël vergaderd zou worden en hoe hij trachtte het volk over te halen om den Heere te dienen. Spreker hoopte dat hij op de jonge leden der Kerk invloed kon uitoefenen, zoodat zij overtuigd werden van de noodzakelijkheid om eens even stil te staan te midden van de hedendaagsche vermaken en te trachten de beteekenis te begrijpen van de veranderingen, welke nu in de wereld plaats vinden en hen te bepalen volgens den standaard van de waarheid van het Evangelie. God's hand regelt de bestemming der natiën; indien een muschje niet ter aarde valt zonder dat God het weet, hoe kan een natie Zijn alziend oog ontgaan? De profeet zag Israël ronddolen en een spreekwoord en oorzaak van spot worden, „doch wanneer de dag komt, dat zij hunne harten niet meer zullen afkeeren van den Heilige Israëls,” dan zal God zich hunner herinneren. „Overweeg deze woorden,” zeide Ouderling McKay. „Het is niet gezegd, dat zij Jezus moesten aanvaarden als de Christus vóórdat God zich hunner herinneren zou, doch wanneer zij hunne harten niet langer zouden afkeeren van den Verlosser.” Spreker stelt de vraag: Is het niet waar, dat de Joden den Zaligmaker niet langer willen kruisigen en is niet de profetie in vervulling dat God zich hunner herinnert? En de verandering is in de laatste jaren gekomen.

Ouderling McKay wees er op hoe God werkt om de vervulling der

profetiën tot stand te brengen. Toegevend dat de Geallieerden niet begrepen dat zij profetie aan het vervullen waren — de verovering van Jeruzalem, in deze groote wereldkrijg, was een moderne, strategische beweging ter bescherming van het Suezkanaal — doch niet minder was het een volvoeren van God's doeleinden. Eéns zal de jeugd van Israël erkennen, dat datgene wat gebeurt eene vervulling is van de plannen Gods, en wanneer zij dit zullen doen met hun gansche hart, zullen zij zich afkeeren van wereldsche vermaken, niet onverschillig zijn in hun geloof en zullen hun deel doen om aan hunne bestemming te beantwoorden, en de wereld de vruchten van het Evangelie van Jezus Christus te toonen.

OUDERLING ANTHONY W. IVINS.

zeide dat het Evangelie van Jezus Christus niet ontstond met het verschijnen van den Zaligmaker op aarde. Er hebben altijd twee wijsgeerige stroomingen bestaan ten opzichte van de verlossing en zaliging van de zielen der menschen. De eene wilde den mensch zalig maken, of hij wilde of niet, hem zijn vrijen wil ontnemende; de andere wilde dat de mensch zijn vrijen wil zou behouden en zijn eigen zaligheid uitwerken. Van de laatste is Christus de groote leider en aanvoerder; van de eerste de anti-Christ. Deze twee beschouwingen stonden altijd tegenover elkander in de wereldgeschiedenis. Bij de practijk van de eene, zijn regeeringen verrezen, welke door dwang heerschten, zonder het volk eene stem toe te kennen; de andere ziet haar ideaal verwezenlijkt door de oprichting van vrije gouvernementen, door het volk zelf gesticht. Johannes de Openbaarder waarschuwde de wereld dat de anti-Christ een uiterste poging zou aanwenden, om het stelsel, dat onder den leidenden geest van Christus was opgericht, te overweldigen. Ouderling Ivins zeide dat het onnoodig was om nadenkende menschen er op te wijzen, dat de macht van den anti-Christ in de wereld is verrezen, en haar laatsten stand inneemt. De Teutonen, in vele opzichten een van de meest beschaafde volken op aarde, spelen, bij het volgen van hunne regeerders, hun rol in dit groote tafereel tegen de machten van licht en waarheid. Hunne leiders spreken de woorden van den anti-Christ en indien zij de overhand verkregen, zou het Christendom onmogelijk zijn in de wereld en de doeleinden Gods niet volvoerd kunnen worden.

Zaterdagmiddag.

President Joseph F. Smith, aanmerkelijk verbeterd en sterker, leidde de Zaterdagmiddag-samenkomst; en toen de vergadering opstond bij zijne verschijning op het platform, groette hij minzaam en dankte glimlachend voor de bewezen eer.

OUDERLING JOSEPH F. SMITH JR.,

las het woord des Heeren uit de Leer en Verbonden, waarin het menschdom tot bekeering geroepen wordt en om zich voor te bereiden voor den komst van den Zoon des Menschen. Ouderling Smith verwijlde bij de beginselen van geloof, bekeering en gehoorzaamheid aan het Evangelieplan. De Heere heeft de noodzakelijke artikelen en beginselen des geloofs geopenbaard, zeide spr., opdat door onderzoek en gebed het menschdom den wil des Heeren zou leeren kennen.

Ouderling Smith zeide, dat er eene bedriegende geest rondwaarde. Op zijne reizen door de verschillende ringen, hoorde hij geruchten, die behelsden dat President Smith eene openbaring had ontvangen, waarin hem werd medegedeeld, dat groote dingen zouden geschieden onder de natiën der wereld. Eveneens hoorde hij fluisteren van een vizioen of openbaring, gegeven aan de Profeet Joseph Smith, en tot nu toe niet bekend gemaakt. Hem was gevraagd aangaande die bedoelde openbaringen; maar hij had ze absoluut en ten stelligste tegengesproken, en had het volk toen gewaarschuwd, evenals hij nu doet in deze algemeene conferentie, dat de Heere geen enkele openbaring voor Zijn volk zal geven op duistere plaatsen onder geheimzinnige omstandigheden, maar dat deze alleen kunnen komen langs de juiste kanalen.

Ouderling Smith zeide, eveneens van eene vrouw gehoord te hebben in een der ringen van Zion, van wien beweerd werd dat zij een openbaring had ontvangen voor de leiding der Kerk. Ook dit, zeide spr., is in strijd met de wijze van God's handelingen met Zijn volk. Openbaring, ten dienste der Kerk, zal nimmer komen langs een ongeautoriseerd kanaal.

PRESIDENT JOSEPH F. SMITH

zeide, nadat Ouderling Joseph F. Smith Jr. geëindigd had, dat hij het goed-dacht wederom te bevestigen wat door een conferentie-spreker was gezegd geworden. Hij wenschte het dwaze gerucht tegen te spreken, dat hij bedoelde openbaring, waarvan gesproken, ontvangen had. Hij zeide dat de openbaring, volgens de geruchten, verondersteld werd in het Fransch gegeven te zijn, en, vervolgde hij, de kennis die ik van de Fransche taal heb, bepaald zich tot een half dozijn woorden. Hij voegde er aan toe, dat als de Heere het in Zijne voorzienigheid noodig achtte hem eene openbaring te geven voor het welzijn der Kerk, hij raad zou nemen met de broederen en het bekend zou maken voor de gansche Kerk. Herinner dit, zeide President Smith, en laat u niet afleiden door deze ongegronde, dwaze geruchten. Sprekende eveneens over een openbaring of vizioen, welke door den Profeet Joseph Smith zou ontvangen zijn en teruggehouden, noemde spr. dit gerucht even dwaas en ongertijmd.

OUDERLING JAMES E. TALMAGE

zeide, dat in menschelijke zaken de autoriteit van den mensch wordt erkend, maar in goddelijke zaken zijn alleen de handelingen van Zijne geautoriseerde dienstknechten van kracht. Jezus veroordeelde de Pharizeërs voor hunne huichelachtige overleveringen.

God verandert nimmer Zijne besluiten, zeide Ouderling Talmage. De Kerk moge bevoegd zijn hare eigen gewoonten te veranderen, maar nimmer is eene oorspronkelijke waarheid verandert. De ware Kerk is geen secte; en gevestigd zijnde in deze bedeeing, was het eene herstelling, en God zeide, dat zij nimmermeer zou worden weggenomen of nedergeworpen.

Laat de mensch de zaken der menschen regelen, zeide spr., doch geen wetgevende macht, noch wetten instellend lichaam kan wetten geven voor het leven hiernamaals. De mensch zegt „Doe uw plicht tot aan den dood.” De wet van God bestaat in alle eeuwigheid en een huwelijk, voltrokken onder de wet van God, in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, is eene eeuwige instelling en niet een ceremonie voor dit leven alleen.

OUDERLING STEPHEN L. RICHARDS

zeide, dat de leerstellingen der Kerk de menschen kunnen zalig maken, doch alleen wanneer zij in het leven van het volk worden toegepast. Hij stelde zich de vraag, hoe de waarheden, welke in deze conferentie verkondigd waren, het best onder het volk gebracht konden worden. Hij zag in verhouding maar weinig jonge menschen in deze conferentie, maar er zijn er nog duizenden aan de Kerk, die niet hier zijn, en nog millioenen anderen, die zoo zeer van noode hebben, deze groote waarheden in hun leven toe te passen. Daarom, zeide Ouderling Richards, veronderstelde hij, dat, wanneer straks de oudere leden, die hier tegenwoordig waren, huiswaarts zouden keeren, zij de waarheden, hier gehoord, zouden mededeelen aan het jonge volk, dat hier niet aanwezig was. Hij zeide, dat de quorums van het priesterschap en de andere organisaties nu weldadig werkzaam kunnen zijn, zooals nooit te voren het geval was. „Juist hier onder de kinderen van God, bestaat de kern der waarheid, welke eerst in ons eigen land en daarna in alle oorden der wereld verspreid moet worden.”

(Slot volgt.)

SCHAPEN VAN EEN ANDEREN STAL.

Scheper en Schaapherder.

door

APOSTEL JAMES C. TALMAGE.

Vertaald door WILLEM WOLTJER.

Onzes Heeren vergelijkenis, Hemzelf als een schaapherder en zijne volgelingen als schapen, is tot inspiratie geweest voor poëten, predikers,

kunstenaren en godvruchtige zielen in 't algemeen, door de eeuwen van onzen tijdrekening.

Terwijl al zijne verhandelingen vol van beteekenis zijn dat vermeerderd met herhaaldelijk lezen, zijn eenige van Zijne uitdrukkingen van onschatbare interesse omreden hunne algemeene en persoonlijke toepasselijkheid. De predikatie van de goede schaapherder dringt in dit geval sterk op den vóórgrond. Lees Joh. 10.

Niemand anders dan de Heere zelf heeft zoo machtig en toch zoo eenvoudig het contrast geschildert tusschen den *scheper* en den *schaapherder*, tusschen eigenaar en huurling, tusschen hem die gereed is de schapen te verdedigen omdat hij ze lief had en de andere die in de kudde slechts zooveel wol, vacht en vleesch ziet.

Onze literatuur heeft geen meer treffende aanhaling van het onderscheid tusschen verknochten dienst en geldlievende pogingen dan deze beknopte, toch zoo verstaanbare rede. Elke bekwame arbeider is zijn loon waardig, of behoorde het te zijn, hetzij ploeger, handwerksman of professioneel kunstenaar, leeraar of prediker.

Verre van oneer te vinden in geld voor zijn arbeid te ontvangen, is deze wederkeerige verwantschap een fundamenteele noodzakelijkheid van gemeenschappelijk bestaan, maar hij wiens eenigste bedoeling en belang is het loon, zonder toewijding aan den dienst voor zijn wezenlijk nut, is maar een gehuurde dienstknecht, en zal zeer waarschijnlijk zoo blijven.

Nooit is er sterker beschuldiging uitgebracht tegen onwaardige leeraars, valsche priesters, zichzelf bevoordeelende huurlingen, zij die terwille van den Mammon leeren en het heilige wegschenken voor geld, roovers die zich als herders voordoen en toch de deur der stal vermijden om elders in te klimmen, profeten in den dienst van Satan, die om hun meesters plannen te bewerken niet schromen om zich zelve te bemantelen met een aangenomen heiligheid en in schaapskleederen verschijnen, terwijl inwendig, zij verscheurende wolven zijn. (Matt. 7:15.) In de vermelding van deze diepzinnige rede, verschijnt een vers als een plotselinge inlassching, weinig verwantschap hebbende — terzijde van verbeelding — met voorgaande of volgende verzen. Dit is *en nog andere schapen heb ik, die van deze stal niet zijn; hen moet ik ook toebrengen en zij zullen mijne stem hooren; en daar zal eene kudde zijn en eenen herder.* (Joh. 10:16.) De bijbel bevat geen verwante tekst die uitlegging daarvoor verschaft. Schriftverklaarders beschouwen deze tekst als een alleenstaande en zonder verband zijnde uiting, en stellen zichzelf tevreden met de voorstelling dat de „andere schapen” de heidenen zijn die in de Joodsche kudden zullen worden opgenomen onder die eene herder. De Joden, die den Heere hoorden spreken, verstonden Hem niet anders. *Het boek van Mormon* evenwel, werpt veel licht op ons begrip van de aangehaalde schriftuur en verklaart 's Heeren bedoeling in het spreken als Hij deed en waarom Hij dit onderwerp zonder verdere uitleg liet. Kort na Zijne hemelvaart,

bezocht Christus een afgescheiden deel van Israëlieten, bestaande op dat moment als een groote natie op het westelijk vasteland. Aan hen verklaart Hij zichzelf als de gedooide en opgestane Zoon van God, door wien alleen voor den mensch zaligheid mogelijk was gemaakt. Hij gaf hun voorschriften en geboden, en verkoos twaalf discipelen, wien Hij verordeneerde tot het verkondigen van het Evangelie en in Zijn naam te handelen en de ordinantiën daarvan te bedienen. Tot hun zeide Hij, verwijzende naar de Joden onder wien Hij had geleefd en geleden. *dit heeft de Vader mij geboden, dat ik hun zoude zeggen, dat Ik nog andere schapen heb, die van deze stal niet zijn; deze moet ik ook toebrengen, en zij zullen mijne stem hooren; en daar zal zijn eene kudde en eenen herder. En nu omreden de hardnekkigheid en ongelooft, hebben zij mijne woorden niet begrepen; daarom ben Ik geboden van den Vader niets meer te zeggen betreffende deze zaak tot hun En voorwaar, Ik zeg tot U, dat gij zijt van wien Ik gezegd heb, Ik heb nog andere schapen die van deze stal niet zijn; hen moet Ik ook toebrengen, en zij zullen mijne stem hooren; en daar zal een kudde zijn en eenen herder. En zij verstonden mij niet, want zij dachten dat de heidenen bedoeld waren; want zij begrepen niet dat de heidenen zich bekeeren zouden door hunne prediking. En zij verstonden mij niet dat Ik zeide en zij zullen mijne stem hooren; en verstonden niet dat de Heidenen nooit op een of anderen tijd mijn stem zouden hooren; dat Ik mijzelf aan hen niet zoude openbaren, tenzij het is door den Heiligen Geest. Maar zie, gij hebt beide gehoord mijne stem, en mij aanschouwd; en gij zijt mijne schapen, en ge zijt geteld onder diegenen die de Vader mij gegeven heeft.*" (Boek v. Mormon 3 Nephi 15 : 16-24.)

Het is genoegzaam bewezen dat zelfs de Joodsche Apostelen faalden de werkelijke beteekenis van des Meester's woorden te vatten, want zij hadden vaag vermoed dat Hij zich zou bekend maken in persoonlijke bediening onder de heidenen, vergetende het feit dat Hij was gezonden tot de verloren schapen van het huis Israëls; en dat slechts door de bediening van Zijne verordeneerde vertegenwoordigers het Evangelie aan den heiden verklaard zoude worden. Maar, evenals andere gedeelten van heilig verslag duidelijk te verstaan geven, is het Evangelie vrijelijk aangeboden aan al de heidenen over 't rond der aarde, en dat zij door gehoorzaamheid en aanneming geteld zullen worden met Israël, en deelgenooten gemaakt van de zegeningen, beloofd door het verbond aan de rechtvaardigen. (zie Boek v. Mormon 2 Nephi 30 : 2; 3 Nephi 16 : 13.)

De Kerk en de waarheid.

Het volgend ingezonden stuk-commentaar overbodig — vonden wij in een Rotterdamsch blad.

„Het is weder Nieuwjaarsdag geweest, de dag, waarop in vele kerken

de ouderlingen en diakenen worden bevestigd; en in deze ernstige tijden, waarin Goddank, hoe langer hoe minder naar woorden, maar naar daden wordt gevraagd, rijst vanzelf de vraag: „Wat brengen de ouderlingen en diakenen van de door hen afgelegde belofte terecht?

Bepalen we ons tot Rotterdam en de Ned. Herv. Gemeente met haar 258.000 (papieren) leden, dat is dus meer dan de helft van alle inwoners.

Ieder kent het formulier waarop ouderlingen en diakenen bevestigd worden en waarvan zij, wat meer is, voor God en Gemeente beloven, dat te zullen nakomen.

Wie 't niet kent, kan 't gemakkelijk in bijna ieder Prot. kerkboekje vinden.

We lezen daaruit, dat het diaken-ambt is ingesteld door de heilige Apostelen, dat het dus in de door hen bedoelden zin, zooals b.v. door Stefanis, is op te vatten en dat zij de behoeftige Gemeenteleden niet alleen met lichamelijk, maar bovenal met geestelijk voedsel zullen versterken.

Welnu, wie heeft er ooit van de 258.000 leden een diaken gezien of er maar van gehoord, die zijn ambt in dien zin opvat en dus zijn gezworen eed nakomt? Men struikelt in de volkswijken heusch niet over de diakenen, die hun belofte vervullen.

En wat de ouderlingen betreft, hun werk ligt zoo in de allerdiepste diepte der kerkelijke geheimenissen, dat niemand er iets van weet, zij zelve waarschijnlijk nog het allerminst. Hun is zelfs geen schijn of schaduw van het eigenlijke ambt overgebleven.

En toch beloven deze broeders voor God en de Gemeente, dat zij den arbeid, waarvan de Bijbel en het formulier spreekt, zullen verrichten, terwijl zij op 't oogenblik zelf dat ze de gelofte afleggen weten met absolute zekerheid, dat zij er nooit ook maar het geringste van zullen nakomen.

Terwijl de Gemeente dit, naar het schijnt, zoo behoorlijk vindt, dat zij dikwijls gezegde broeders na het afleggen van den eed, een zegenbede toezingt!

Vraag: In welk ander genootschap, in welke organisatie kan zoo iets in het jaar 1919 voorkomen?

Is 't niet een bewijs dat, terwijl het gelaat des aardrijks op alle gebied verandert, de Ned. Herv. Kerk in deze kerkerde den doodslaap is ingegaan?

Wijl nu de drie groote Stadsgemeenten dezer Kerk in feite niet meer bestaan, en de Kerk door eigen schuld volslagen machteloos is om zich een andere, op waarheid berustende te scheppen, daar zal de Regeering moeten ingrijpen.

Zij is verplicht dit te doen, althans voor de groote steden, omdat de kerkelijke Gemeenten daar alleen nog op papier bestaan en bovendien uit een oogpunt van openbare zedelijkheid, omdat het niet gedoogd kan worden, dat aan een instelling, waar zoo schaamteloos in 't publiek gelogen wordt, reusachtige subsidies worden verspild.

Waarbij dan nog komt, dat er een sterke strooming ook in de Ned. Herv. Kerk is, die het nog wel met God durft wagen, en een afsnijding der Kerk van de zilveren koorde, waaraan ze nu, zonder grond onder de voeten te hebben, in de lucht hangt te bengelen, op grond van Gods Woord, en de Dordtsche Kerkenorde van harte zullen toejuichen."

DE STER

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent
J. J. VAN LANGEVELD

President Smith's laatste uren.

Overgenomen uit de DESERET NEWS van Dinsdag 19 Nov. 1918.

President Joseph Fielding Smith, de geëerde President van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, overleed kalm en zacht in zijn tehuis in de Beehive House, te 4.50 dezen morgen, na eene ziekte, welke reeds sedert maanden groote bezorgdheid had veroorzaakt onder zijne familie en vrienden. Het einde kwam nog spoedig, daar zijn toestand geen aanleiding gaf voor directe vrees, totdat Zondagmorgen plotseljing eene verandering in zijn toestand intrad en de leden der familie haastig aan zijne sponde geroepen werden. Van toen af werd zijn vroeger zoo sterk lichaamsgestel geleidelijk zwakker en het was duidelijk dat het einde nabij was. Maandagnamiddag verzwakte hij merkbaar en alhoewel versterkende middelen werden toegediend en alle mogelijke middelen in het werk werden gesteld om hem te behouden, namen de levenskrachten zachtjesaan af en de geliefde Kerkleider overleed op den tijd hierboven vermeld.

In het heengaan van President Smith verliest de Kerk één van haar meest uitmuntende en kloeke figuren, en de maatschappij een man, die veel gedaan heeft voor de opbouwning van het groote Westen. Geboren in een tijd, toen de Kerk met vele tegenspoeden te kampen had, van zijn vader beroofd op zeer jeugdigen leeftijd en opgegroeid te midden van moeielijkheden en ontbering, ontwikkelde deze toestanden in hem een standvastig en krachtig karakter, welke hem bijzonder geschikt maakte voor het werk, dat hij in latere jaren geroepen was, te verrichten.

Een groote schok voor President Smith, en eene welke het begin van zijne laatste ziekte scheen te veroorzaken, werd hem toegebracht door den dood van zijn zoon, Hyrum M. Smith, een lid van den Raad der Apostelen, welke overleed op 23 Januari 1918, na eene zeer korte ongesteldheid. Sinds dien tijd was President Smith steeds meer of minder afgetrokken en bezocht hij zijn kantoor niet meer geregeld. Hij verscheen voor de laatste maal in 't publiek in de algemeene conferentie in October van het vorig jaar, waar hij de openingsrede uitsprak en al de samenkomsten, op slechts één na, bijwoonde.

Zooals tevoren gezegd, verergerde President Smith's toestand Zondagmorgen, den 17 November. Vanaf dien tijd waren steeds leden van zijne familie aan zijne sponde. De laatste nacht waren President Anthon H. Lund, President Heber J Grant en Bisschop Charles W. Nibley, benevens eenige familieleden, bij hem. President Smith zeide toen, dat hij gevoelde, dat zijn tijd gekomen was, en dit waren zijn laatste woorden. De familie van President Smith was aanhoudend bij hem geweest en hij had de beste oppassing en medische hulp genoten die mogelijk was.

Juist vóór een week, op Zondag 10 Nov. — het was zeventien jaar geleden dat hij als President der Kerk werd erkend — zeide hij, dat hij dacht, dat het niet lang meer duren zou. Enkelen van de leden van zijne onmiddellijke familie, werden op dien dag geroepen, en hielden, toen de toestand wat beter scheen, een bidstond voor zijn herstel. President Smith vierde zijn tachtigste verjaardag, op 13 Nov., in alle stilte in zijne kamer en drukte later zijne waardeering uit voor de honderden kaarten, brieven en bloemen, welke hij van zijne vrienden ontvangen had.

President Smith sprak zijne laatste woorden tot leden van zijn familie op Zondag, vanaf zijn bed, waarin hij zijne groote liefde uitdrukte voor de Kerk, zijn volk en zijne familie. „Ik heb het doel des levens bereikt — de kern, die het leven het leven waard maakt — mijne familie,” zeide hij. Dit was de laatste toespraak van President Smith, welke werd opgeteekend en door zijne familie bewaard.

Tegen het einde leed President Smith hevig. 's Morgens om drie uur viel hij in een rustigen slaap en overleed kalm en zacht te 4.50. Hij was tot aan het einde volkomen bewust en ging heen met dezelfde karakteristieke glimlach op het gelaat, waardoor hij zich zoo vele vrienden verworven had, zoowel onder rijken als armen, want inderdaad, President Smith was een vriend van allen.

* * *

Waardeerende woorden.

GOVERNEUR SIMON BAMBERGER. — Ik heb het voorrecht gehad, sedert den tijd van President Young, elke president van de „Mormoon-sche” Kerk te kennen. Ik heb hunne handelingen en werken gadeslagen, hunne gaven en talenten opgemerkt, en zonder te kort te doen aan den goeden naam van vorige presidenten en oordeelende naar mijn bescheiden meening, geloof ik dat President Joseph F. Smith meer heeft gedaan om den bloei van Kerk, land en staat te helpen bevorderen, dan ieder ander sedert den dood van President Young. Terwijl hij algemeen bekend stond als een godvruchtig geestelijke, onderscheidde hij zich eveneens door zijn onbesproken eerlijk gedrag en zijn onverschrokkenheid in het doen van wat recht was. Verder heeft hij veel gedaan om de slechte verstandhouding, welke

zoovele jaren in deze staat bestaan heeft tusschen de „Mormoonsche” Kerk en diegenen, welke haar vijandig waren, te verbeteren.

MAYOR W. MONT FERRY. — Het overlijden van President Smith treft mij, zoowel als vele anderen, als een bijzonder persoonlijk verlies. Voor Salt Lake City is het verlies niet in woorden weer te geven, want weinige menschen hebben zoo veel gedaan voor den bloei der stad, als hij deed. Zijn deugdzaam karakter en sympathieke persoonlijkheid zal door duizende burgers gemist worden, onverschillig van welk ras, belijdenis of stand zij ook mogen zijn.

DR. E. G. GOWANS, hoofdopzichter van het openbaar onderwijs. — Een groot en goed man is heengegaan door den dood van President Smith. Zijn leven was een verwezenlijking van de hoogste idealen van dienende liefde, eerbaarheid, getrouwheid en algeheele toewijding aan de belangen van zijn volk. De kracht van zijn voorbeeld en de machtige invloed van zijne persoonlijkheid waren van niet minder gevolg dan zijn kloeke verdediging der beginselen van waarheid en recht, welke zijn gansche leven gekenmerkt heeft. Door hen, die de eer en het genot gesmaakt hebben om hem te kennen, zal hij altijd herinnert worden als een dapper strijder voor het geloof, vol waardeering voor zijn getrouwe vrienden, zachtmoedig tegenover fouten, en in zijn oordeelen rechtvaardigheid aan barmhartigheid parende. Lang moge zijn nagedachtenis in eere gehouden worden.

RECHTER JOSHUA GREENWOOD, president der commissie tot nut van het algemeen in Utah. — President Joseph F. Smith was een krachtig karakter. Hij was een man van grooten moed en sterkte en toch niet norsch of zonder gevoel. Zijn oprechtheid trekt niemand in twijfel die hem gekend heeft. Zijne toewijding aan elke zaak, waarin hij betrokken was, was van groote beteekenis. Zijn levenswerk en ervaring was van zoodanigen aard, dat zij in hem de leidende eigenschappen aankweekten, welke hij in zijn publieke loopbaan aan den dag heeft gelegd. Zijn vriendschap was standvastig. De indruk, welke zijn leven op zijne familie maakte, spreekt volgens mijne meening, in hooge mate van zekere zeer sterke en begeerenswaardige eigenschappen. Zijne ondernemingen op zedelijk, sociaal, godsdienstig en financieel gebied waren zeer succesvol, zoowel in Utah als elders.

* * *

Geen openbare begrafenisdienst.

In eene samenkomst van de algemeene autoriteiten der Kerk en vertegenwoordigers der familie, gehouden op 19 November, 's morgens, werd eenstemmig besloten, dat met het oog op de bestaande gezondheidstoestanden in de gemeente, het onverantwoordelijk zou zijn om eene openbare begrafenisdienst te houden voor den overleden President Joseph F. Smith. Deze beslissing, hoewel met leedwezen genomen, is eene voorzichtigheidsmaatregel, welke zeer zeker algemeene

instemming zal vinden. De diensten, welke gehouden zullen worden op nader aan te kondigen datum op de stedelijke begraafplaats, zullen daarom van korten duur zijn. Op een lateren datum, welke ter zijner tijd bekend gemaakt zal worden, zullen door de gansche Kerk diensten worden gehouden ter nagedachtenis van onzen geliefden leider, wiens verlies wij oprecht, doch noodgedwongen in stilte, betreuren.

ANTHON H. LUND,
CHARLES W. PENROSE,
van het Eerste Presidentschap.

De Testamentmaker.

Want een testament is vast in de dooden, dewijl het nog geen kracht heeft wanneer de testamentmaker leeft. (Hebr. 9 : 17.)

In alle eeuwen van de wereld-historie zijn mannen en vrouwen geroepen geweest om hun bloed op te offeren voor een of ander groot beginsel en voor vrijheid van geweten. De Profeet Joseph Smith was één van hen. Hij gaf alles voor de getuigenis, welke hij bezat. Hij had den Vader en den Zoon gezien en had het bezoek van hemelsche wezens aanschouwd, waaronder sommige van de aloude profeten waren. Hij was gemaakt tot een instrument in de handen van God, om te herstellen wat verloren was, ja zelfs het Evangelie van Jezus Christus; in 't kort, hij werd een profeet, ziener en openbaarder in de laatste tijden.

De Profeet wist dat alles wat hij gezien en gehoord had uit God was en hij durfde niet te verloochenen wat hij wist waarheid te zijn en uit hemelschen bron. En zodoende, er kon gebeuren wat wilde, was hij gewillig zijn bloed op te offeren voor de beginselen, welke hij voorstond.

In de dagen van den Profeet Mozes werd het bloed van geiten en kalveren gebruikt om op het Boek der Wet te sprenkelen, als eene getuigenis voor de kinderen Israëls en eveneens om het volk, de vaten der bediening en de tabernakel te besprenkelen. De priester zeide dan: „Dit is het bloed des testaments, hetwelk God aan ulieden heeft geboden,” (Hebr. 9 : 20), omdat, zooals we lezen (Hebr. 9 : 23): „Het noodzaak was, dat wel de voorbeeldingen der dingen die in de hemelen zijn, door deze dingen gereinigd werden, maar de hemelsche dingen zelve door betere offeranden dan deze.”

Jezus Christus stortte Zijn bloed aan het kruis op den Calvariëenberg, als eene getuigenis van de waarheid en het groote plan van leven en zaligheid, dat Hij aan het menschdom gebracht had, en zodoende maakte Hij Zichzelf tot des wereld's grootste testamentmaker. Wederom, wanneer we den loop der tijden volgen, in de

wereldgeschiedenis, zien wij, dat gedurende de groote beroering, welke veroorzaakt werd door de Reformatie, velen hun bloed gestort hebben, als getuigen tegen de goddeloosheid, welke op aarde heerschte, en als eene getuigenis van hunne eigene oprechtheid.

Als Heiligen zouden wij deze martelaren dankbaar moeten zijn, die door vuur en bloed gingen opdat de groote reformatie tot stand zou komen. Alhoewel vele secten en belijdenissen het gevolg waren van deze beweging, zoo bereidde zij toch in werkelijkheid den grondslag voor het ware Evangelie van Jezus Christus, dat hersteld zou worden in de laatste tijden. Verder gaande tot deze tijden zien we dat des wereld's grootste oorlog heeft veroorzaakt dat duizende kostbare zielen hun bloed gestort hebben. De vraag kan gedaan worden, „waarvoor?” En het antwoord zou zijn: Voor niets meer of minder dan om een getuigenis te zijn tegen het valsche begrip, dat „Macht Recht is.”

Het lijdt geen twijfel dat de wereld gereinigd zal worden door het bloed van deze menschen en uit hun stof en uit de asch der verwoeste steden zal een nieuw volk en eene nieuwe wereld verrijzen, met betere toestanden en meer hoop voor het „grootsche duizendjarig rijk,” dat zeer nabij, zelfs voor de deur is.

Laat ons herinneren, dat de Profeet Joseph Smith alles op het spel zette, zelfs zijn bloed, voor de zaak van het Christendom, en als martelaar stierf, opdat ons Christelijk geloof eene zekerheid konde zijn en het Evangelie, als geopenbaard in deze laatste dagen het stempel van echtheid zou dragen en hij de grootste testamentmaker werd van de negentiende eeuw.

Als mij gevraagd werd welke van al de groote mannen der wereld, omvattende rechtsgeleerden, doctoren, predikers, professors, wijsgeeren enz., aan de wereld de beste beginselen gegeven had, het meeste goed gedaan en de beste „laatste wil” nagelaten had, daardoor een erflater wordende, zoude ik geen andere keus hebben dan te antwoorden: „Joseph Smith, de Mormoonsche Profeet.”

ROBERT H. SUMMERS.

VAN UTRECHT NAAR SALT LAKE CITY.

Van dag tot dag bijgehouden door B. Tiemersma.

(Vervolg van blz. 32.)

't Weer wordt nog zachter. Na tafel is het een heerlijkheid op de dekken te wandelen. Met forsche, neergaande, bewegingen glijdt ons schip statig voort op den langen golfslag van den oceaen. Water, water overal. Niets dan water en lucht, en onder onze voeten een schommelend scheepsdek. Onze jongens spelen een paar accoorden op de piano, ofschoon ze zich een weinig timide gevoelen.

Van avond genieten we een der schoonste vergezichten die wij tot heden toe nog te aanschouwen kregen. Naar een volkomen wolkenloozen horizon spoedt zich de dagvorstin ten onder. Zóó overweldigend schoon is die aanblik dat geen woorden zulks kunnen weergeeven. Althans ik heb ze niet ter mijner beschikking. Zonder dat de kim door een enkel wolkje besmeerd is zinkt zij, als een vurige bol, in zee. Allen staan we, op het dek, er naar te kijken, en we gevoelen ons als 't ware aan de plaats gebonden tot zij heelemaal in het water schijnt weggezonden. Gedurende nog enkele minuten duidt een vurige streep de plaats aan waar zij voor 't laatst te zien was, en daarna valt ras de schemering. Hoe schoon is Gods wereld! Die wereld, aan den mensch gegeven om te bewonen, en om van de voortbrengselen ervan te genieten. Dezelfde zon die daar zonk naar het scheen, in den bodemloozen afgrond van de Atlantische golven, beschijnt op 't zelfde oogenblik een ander punt, waar zij allicht hare stralen uitzendt om het koren te stoven en te blakeren dat straks, door den dankbaren (?) landman geoogst, dient om den mensch van voedsel te voorzien, zijn lichaam sterkende opdat zijn geest zich verheugen moge in Gods voortbrengselen. Dat was een deel van Gods doel met het scheppen van de zon, van de aarde, van de zee, van alles wat leeft en zich beweegt, en wat leeft en zich niet beweegt. En wat heeft de mensch er van gemaakt? Die mensch, geschapen naar 't beeld van God? Die mensch, een kind van God, een God in wording, voorbeschikt om zijn geluk te zoeken in het bevorderen van het geluk van zijnen evennaaste? Alles vervult de mate zijner schepping, behalve hij, het Godenkind! Zal het zoo blijven? Neen immers, wij weten dat de tijd komen zal dat de kennis van God de aarde zal bedekken zooals thans de wateren van den oceaen, het zonnebed van hedenavond, den bodem bedekken. Wat een verhevenheid van gedachte in dat stukje bijbeltaal, nooit beter beseft dan nu, nu we zien hoe groot de zee is die met water is bedekt. Gods knechten, Heiligen der Laatste Dagen, wat een groot werk nog voor u om die toekomst voor te bereiden! Doet gij het niet dan zal de Heer een ander volk verwekken om uwe plichten over te nemen, want eenmaal komt zeker de tijd dat dezelfde homogeniteit die wij thans in de natuur zien tentoon gespreid, ook den mensch, den koning der schepping, met vasten greep van eeuwige waarheid zal omvatten. Ik voel dat op dit oogenblik, duidelijk, als een onontkoombaar en met rassche schreden naderend, iets.

Veertiende dag, Maandag 10 Juni.

Zoo ze nog had geleefd was mijn oude moeder van daag jarig geweest. Nabij New-York, verplaats ik mij, in mijn gedachten, naar 't kleine, onbeteekenende dorpje in 't noorden, van Holland, waar ik als kind speelde, leerde en droomde. Daar, op 't kleine kerkhof rust zij nu sinds enkele jaren. Mijn oude vader naast haar. Beiden oud van dagen.

Ook „zat van onrust?" Wel hebben hun grijze kruinen veel te doorworstelen gehad. Wel zijn hun dagen niet in aardschen voorspoed geweest, maar ons, hun kinderen, was het gegeven althans hun levensavond te vergulden, en met voldoening zie ik terug op hetgeen wij voor ze gedaan hebben toen ze oud en zwak waren geworden. Waar zijt gij thans, mijn ouders? Het Evangelie kwam tot u weliswaar, maar waart ge niet reeds te oud om de schoonheid ervan te beseffen? Of had ook u de sectenleer het hart vergiftigd? Wij zijn thans op reis naar de plaats waar een plaatsvervangend werk voor u gedaan kan worden, en na bekomen inlichting, hopen wij in de toekomst nog voor u datgene te volbrengen wat gij thans zelven niet meer in staat zijt te doen. De statige regels van een der evangelische gezangen komen mij voor den geest: „Voorgeslachten kwijnden lienen, en wij bloeien op hun graf! Ras zal 't nakroost ons beweenen, 't menschdom valt als blad'ren af." Hoe ras? En waar zal ons graf zijn? Aan het einde der „eeuwige heuvelen?" In 't land waar „'s Heeren temp'len staan?" Ik hoop en geloof het. Ik herinner mij de eenvoudige zerk die wij, kort voor ons yrtrek, lieten plaatsen op het graf mijner ouders, en het simpele opschrift dat spreekt van een zekerheid van weerzien. Wanneer en waarzoo? Laat dat over aan Hem die alle geheimenissen des levens kent, en laten wij Hem dienen in vol geloof en vertrouwen.

Bijzonders doet zich heel den dag niet voor. Met elke schroefwending komen we dichter aan het doel van onze reis. Van middag toont het opgehangen koerskaartje dat wij „Sandy-Hook", thans met vlugge vaart naderen. Komen we er morgen? Of wordt het overmorgen?

Vijftiende dag, Dinsdag 11 Juni.

Weer om zes uur ontwaakt. Een bad en een „shave." 't Weer is van morgen donker en triest, maar straks wordt het ongetwijfeld mooier. Tegen elf uur komt de zon en blauwt weer de kabbelgolfjes van den oceaan. We hebben een feestje aan dek. Enkele onschuldige wedstrijden worden gehouden. Aan een paar ervan doe ik mee. „Just for fun." Mijn beenen evenwel zijn niet zoo buigzaam als die der jongeren. Bij de eerste race reeds val ik af. Gelukkig maar, een herhaalde inspanning was mij toch te groot geweest. Ik zoek weer mijn rustig plaatsje bij de log en luister een oogenblik naar 't ruischen van 't kielwater. 't Hoort een bergstroom zooals ik die eens hoorde op een mijner vorige buitenlandsche reizen, het geluid waarvan ik nimmer vergeten zal. Een der zendelingen deelde mij eens mede dat het geluid van bergstroomen mede een der charme's is van de streken in het Rotsgebergte. Zal ik ze straks hooren? Mijn hart verheugt zich reeds in het vooruitzicht.

De races worden voortgezet. Nog eenmaal doe ik mee, tegen de kleinste van mijn jongens. Hij wint. Eerlijk hoor! De oudste haalt in

deze race den eersten prijs. Vandaag zien wij voor 't eerst den kapitein van ons schip. Hij komt, beleefdheidshalve, even kijken.

Over 't geheel is het een heerlijken dag. Vol van zonneshijn en frissche zeewind. Wij zien, in het door de zon beschenen water, enkele scholen bruinvisschen spelen en dartelen.

Ons feestje van den dag wordt van avond besloten met een bal. Het promenadedek is met zeildoek afgesloten, terwijl in het midden de muziek heeft postgevat. Er wordt lustig gedanst. Onder de passagiers voor Indië, zijn tal van handschoentjes wie het feit dat zij reeds getrouwd zijn en toch hun echtvriend niet bij zich hebben, in 't minst niet weerhoudt om, in den arm van een anderen heer, rond te zwieren. Evenwel, alles gaat ordelijk en netjes toe. Om elf uur precies, wordt het bal gesloten. Ik zei toch al dat aan boord alles op de klok gaat. Zelfs de uren voor vermaak zijn juist afgepasst. Naar bed, naar bed, zei Duimelot!

Zestiende dag, Woensdag 12 Juni.

Met groote en toenemende belangstelling volgen wij de steeds korter wordende lijn die ons nog scheidt van New York, op ons koerskaartje aangegeven. Ik berg mijn dagboek op en sluit al mijn losse boeken, gebruikt gedurende de reis, in een pakje, vreezende dat de censor mij alles zal afnemen. Hoe dwaas heb ik gehandeld.

(Wordt vervolgd.)

Verplaatst.

Ouderling Alvin J. Teuscher werd 11 Januari l.l. verplaatst van de Rotterdamsche naar de Groningsche Conferentie en Ouderling N. Leslie Andrus op dienzelfden datum van de Groningsche naar de Amsterdamsche Conferentie.

INHOUD.

Verkort verslag 89ste halfjaarlijksche Con- ferentie Blz. 33	President Smith's laatste uren „ 41
Schape van een ande- ren stal „ 37	De testamentmaker „ 44
De Kerk en de waarheid „ 40	Van Utrecht naar Salt Lake City. „ 45
	Verplaatst „ 48

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7. Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.